

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/190/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 3513205732                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.09.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Vladimír Magura          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:3513205732.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ V. J. bývajúcej v F., toho času v L., 2/ E. J., bývajúceho v F., toho času v L., zastúpených JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom v Nových Zámkoch, Jazerná 19, proti žalovaným: 1/ Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, 2/ Dražobnej spoločnosti, a.s., so sídlom v Bratislave, Gunduličova 3, IČO: 35 849 703, zastúpenej advokátskou kanceláriou STANĚK, VETRÁK & PARTNERI, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Vlčkova 18, 3/ H. G., bývajúcemu v V., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 4 C 226/2013, na dovolanie žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 18. augusta 2013, sp.zn. 4 Co 557/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením zo 17. júla 2013, č.k. 4 C 226/2013-37 návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 75 ods. 2, § 76 ods. 1, § 102 ods. 1, § 159a O.s.p. Vychádzal zo zistenia, že v danom prípade sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhajú návrhom vo veci samej proti žalovaným 1/, 2/ a 3/ určenia, že opakovaná dobrovoľná dražba vykonaná 26. apríla 2013 v Trenčíne žalovaným 1/, je neplatná. Z výpisu z listu vlastníctva č. XX zistil, že v časti B je vyznačená informatívna poznámka P 252/13, ktorou sa poznamenalo začatie súdneho konania o neplatnosť dražby č. 4 C 226/2013 - Okresný súd Nové Mesto nad Váhom - zm. č. 121/2013. Poukázal na ustanovenie § 159a O.s.p. z ktorého vyplýva, že ak po zápise poznámky do katastra nehnuteľností, bude nehnuteľnosť prevezená na tretiu osobu, výrok právoplatného rozsudku o prípadnom určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách je záväzným nielen pre žalovaného, ale aj pre osobu, ktorá nadobudla vecné právo k tejto nehnuteľnosti od žalovaného, prípadne jeho právneho nástupcu. Tento výrok rozsudku je voči nadobúdateľovi záväzný bez potreby viesť proti nemu osobitné súdne konanie. Konštatoval, že žalobcovia nepreukázali súdu žiadne konkrétne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že vlastník vydražených nehnuteľností (žalovaný 3/) predmetné nehnuteľnosti mieni scudziti, prípade zaťažiť. Taktiež prípadný budúci výkon rozhodnutia nebude ohrozený, a to s poukazom na § 159a

O.s.p. I keď žalobcovia v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia konštatovali, že vydražiteľ vymenil zámky na dverách, aby sa do svojho obydlija nedostali, v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia netvrdia ani nepreukazujú nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Mal za to, že návrh v danom prípade neodôvodnili tak, ako to vyžaduje § 75 ods. 2 O.s.p. Navyše z návrhu vyplynulo, že žalobcovia sa zdržiavajú v Bratislave, a to minimálne od novembra 2012. Dospel k záveru, že žalobcovia neosvedčili základné skutočnosti potrebné pre nariadenie predbežného opatrenia, preto návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcov 1, 2 uznesením z 18. augusta 2013, sp.zn. 4 Co 557/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V súvislosti s navrhovaným predbežným opatrením taktiež poukázal na zásadnú zmenu právnej úpravy zavedenú do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. októbra 2008, ktorá významne zjednodušila právne postavenie skutočného vlastníka veci, a to ustanovením § 44a O.s.p., zápisom informatívnej poznámky o prebiehajúcom súdnom konaní do katastra nehnuteľností majúceho podľa ustanovenia § 159a O.s.p. za následok, že výrok právoplatného rozsudku o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby, je záväzný aj pre osobu, ktorá nadobudla vecné právo k tejto nehnuteľnosti v čase, kedy v katastri nehnuteľností bola vykonaná poznámka o tomto súdnom konaní. Z obsahu listu vlastníctva č. XX pre k.ú. F. zistil, že v informatívnej poznámke na uvedenom liste vlastníctva je poznamenané začatie súdneho konania o neplatnosť dražby, vedeného na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 4C/226/2013. Vyznačenie poznámky o prebiehajúcom súdnom spore na liste vlastníctva, považoval za dostatočnú ochranu z hľadiska ohrozených práv žalobcov, z dôvodu ktorého by nariadenie predbežného opatrenia v požadovanom rozsahu bolo nadbytočné. Aj na základe týchto skutočností konštatoval, že návrh žalobcov na nariadenie predbežného opatrenia o uloženie zákazu žalovanému 3/ nenakladať s nehnuteľnosťami, bol nedôvodný. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobcovia v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia dostatočným spôsobom neodôvodnili jeho nariadenie a tiež nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Vzhľadom k uvedenému sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a v celom rozsahu na ne poukázal. Mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., a preto odvolacie námietky žalobcov 1/, 2/ označil za neopodstatnené.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ a 2/. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom mal dôjsť podľa ich názoru tým, že ani jeden z konajúcich súdov nevynaložil úsilie k odstráneniu nejasností a sporných tvrdení uvedených v návrhu, písomne ich nekonfrontoval a nevyzval na ďalšie vyjadrenie, či doplnenie návrhu. Namietali, že súdy nižšieho stupňa sa dopustili v otázke právneho posúdenia odôvodnenosti návrhu vážnej chyby, pričom porušili nielen vnútroštátnu právnu úpravu, ale aj úniijné právo. Poukázali na skutočnosť, že medzičasom Okresný súd Pezinok prerušil súdne konanie vo veci dobrovoľnej dražby a podal na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona č. 323/1992 Zb. Notárskeho poriadku v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Predbežné opatrenie považovali odôvodnené aj z dôvodu protiústavnosti výkonu záložného práva, ktorému chýba primeranosť. Rozhodnutia obidvoch súdov označili za formalistické, majúce za následok odňatie práva na prístup k spravodlivosti. Za inú vadu konania označili nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí ako aj skutočnosť, že súdy žalobcov nevypočuli, nevykonali nijaké dokazovanie a nekonfrontovali ich tvrdenia v návrhu so skutkovým dejom. Porušenie práv spotrebiteľov garantovaných v čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ spôsobili konajúce súdy tým, že neprihliadli na záujem európskeho práva na ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami tak, ako to ukladá kogentné ustanovenie v čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Poukázali aj na rozsiahlu judikaturu Súdneho dvora týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa. Navrhli, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie.

Žalovaní 1/ a 3/ sa k dovolaniu žalobcov písomne nevyjadrili.

Žalovaná 2/ navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol a zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdному dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na žalobcami 1/ a 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolatelia v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietajú porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Prvá dovolacia námietka žalobcov 1/ a 2/ o odňatí možnosti konať pred súdom sa týka skutočnosti, že súdy nižšieho stupňa vo veci rozhodli bez toho, aby vyvinuli úsilie smerujúce k odstráneniu nejasností a sporných tvrdení uvedených v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia pokiaľ ide o (ne)osvedčenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy a nevyzvali žalobcov na ďalšie vyjadrenie, či doplnenie k návrhu.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia spájajú nimi označenú nedostatočnú procesnú aktivitu súdov nižšieho stupňa s odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Skutočnosť, či žalobcovia osvedčili nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy alebo nie, je však vecou právneho posúdenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním vecí súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

V prejednáwanej veci podľa názoru odvolacieho súdu aj uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Žalobcovia v dovolaní ďalej namietajú, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., za ktorú označili skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa pre objasnenie rozporných skutočností žalobcov nevypočuli, nevykonali nijaké dokazovanie a nekonfrontovali ich tvrdenia v návrhu so skutkovým dejom.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľmi tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Podľa ustanovenia § 102 ods. 1 O.s.p. ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz; ustanovenia § 75 až 77 sa použijú primerane. Súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania (§ 75 ods. 6 O.s.p.).

K charakteru konania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia je nutné uviesť, že toto konanie má svoje špecifiká, ktoré ho odlišujú od zásad, na ktorých stojí základné konanie v tom, že ich použitie je limitované dosiahnutím účelu predbežného opatrenia, a preto sa neuplatňujú v celej šírke, ale s dôkazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti predbežného opatrenia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu návrhu a príloh, pričom na základe ich spravdepodobnenia (osvedčenia) vyvodí záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov.

Pri nariaďovaní predbežného opatrenia, ktoré je opatrením dočasným a predbežným, prevláda požiadavka rýchlosti konania nad úplným preukázaním uplatneného nároku. Zákon preto nepredpokladá, že súd bude pri rozhodovaní o predbežnom opatrení vykonávať dokazovanie a naopak vo vedomí, že výsluchom účastníka konania, proti ktorému návrh na nariadenie predbežného opatrenia smeruje, by mohol byť zmarený účel uvedeného opatrenia. V ustanovení § 75 ods. 6 O.s.p. zákon výslovne formuloval zásadu, že účastníci nemusia byť pred rozhodnutím o návrhu na predbežné opatrenie vypočutí a rovnako, že súd nemusí nariadiť pojednávanie, pretože sa nejedná o prejednanie veci samej. Súd o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhoduje aj bez výsluchu účastníkov, tým je daná možnosť súdu rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia aj bez toho, že by sa účastníci k návrhu predbežného opatrenia priamo a ústne vyjadrili. Ani odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu o predbežnom opatrení nie je povinný v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Tým, že súdy vo veci predbežného opatrenia konali a rozhodli bez toho, aby žalobcov vypočuli a bez nariadenia pojednávania, nedošlo k inej vade konania, resp. žalobcom nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolatelia ďalej namietajú, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci pokiaľ ide o výklad ustanovení § 44a O.s.p. a § 159a O.s.p. v kontexte s predbežným opatrením znejúcim na zákaz s nakladaním s nehnuteľnosťou a nesprávne vyloženie významu druhého výroku predbežného opatrenia, t.j. povinnosti znášať užívanie vydraženej nehnuteľnosti. Nesprávne právne posúdenie veci namietali aj v súvislosti s tým, že súdy neprihliadli na vysoký záujem európskeho práva na ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú

nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/ a 2/ ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 145 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.